

ČO S ME
ne povedali

T I A E S M E

MOTÝĽ

ČO S ME
ne povedali

ČO SME
ne povedali

T I A E S M E

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Vydavateľstvo zachovalo na pranie autorky autentický jazyk postáv, ktorý odráža ich povahy a prostredie deja. V knihe boli ponechané textové správy a komunikácia na internete s bežnými chybami a preklepmi, ktoré sa vyskytujú v skutočnom svete.

Copyright © Tia Esme, 2024

Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková

Návrh a ilustrácia obálky: Sandra Cseresznyésová

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2024

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-372-9

Venujem

Tebe, ktorá si stratila hlas medzi krikom ostatných.

*Tebe, ktorá si sa vzdala vlastnej pravdy
a svoje slová nechala často nevy povedané.*

Playlist

<i>Back To You</i>	Lost Frequencies
<i>Sea Shanty Medley</i>	Home Free
<i>Ultraviolet</i>	Urbanski feat Justyna Świąż
<i>Let Me Down Slowly</i>	Minato Kaoru
<i>Dusk Till Dawn</i>	Zayn
<i>This Girl</i>	Kungs vs Cookin' on 3 Burners
<i>How Deep Is Your Love</i>	Calvin Harris & Disciples
<i>Save With You</i>	Serhat Durmus
<i>Without You</i>	Serhat Durmus

Počul som milióny príbehov, kým som prišiel k tebe.
Jeden za druhým hovorili: „Čas je jediný liek“,
keď láska je navždy preč,
zmizla ako hviezdy na úsvite,
a každá cesta, na ktorej som bol,
vedie ma späť k tebe.

Lost Frequencies: *Back To You*

Prolog

PRED DVOMA MESIACMI
17. apríl 2022

Kedy si konečne povie, že stačí? Mala s tým dávno skončiť. Áno, mala. No v poslednom čase bola nenásytná, akoby ju nič nedokázalo uspokojiť.

Zaplatil viac. O dosť viac.

Príťažliví muži s peniazmi boli ako injekcia s hormónmi šťastia. Návyková, nebezpečná, ale vďaka nim pocítila aspoň nejaké návaly eufórie. Dávkovala si ich opatrne, iba vtedy, keď už nezvládala každodenný stereotyp – vstať, ísť do školy na prednášky, učiť sa na skúšky a absolvovať ich. No to najhoršie ju čakalo až potom. Vedela, že keď sa tento vyčerpávajúci maratón skončí, onedlho si ho zopakuje. Od odporu otvoriť knihu až po poslednú skúšku. Semester po semestri.

Ako ujsť prázdnote?

Privrela oči. Len na okamih pozastavila lavínu ťaživých myšlienok, ktoré ju pohlcovali. Následne otvorila laptop, zapla VPN a cez šifrované pripojenie sa prihlásila do svojho účtu.

Ešte pätnásť minút.

O chvíľu jej zavolá a ona v priebehu nasledujúcej hodiny opäť utopí svoju samotu. *Dvadsaťjeden hodín, dvadsaťjeden klientov, dvadsaťjeden malých víťazstiev a veľkých pádov.*

Profil Lany Helcman mal zase stovky nových sledovateľov. Už ani notifikácie jej nedokázali vyčariť úsmev na tvári. S otráveným výrazom ich odklikla a dúfala, že jej nijaké ďalšie nevyskočia. Kým skenovala očami, čo je nové na onlybody.com, konečne sa jej rozsvietil telefón s výzvou na zadanie hesla.

Dobre, toto ešte minútu počká. Teraz potrebovala napísať aktuálny status. Má k nemu pridať aj niečo navyše?

Nič navyše, dnes nie. Žiadne exkluzívne fotky nemala a svoje nohy ukázala už v toľkých podobách, až začala priťahovať fetišistov. Klikla na biele okienko a zadala prvý text, ktorý jej napadol:

*Aj keď sú tvoje prsty šikovné, moje ti predvedú,
čo sa nám ženám naozaj páči.*

Na technike záleží.

*P. S.: Onedlho s Kevinom zažijeme nezabudnuteľnú
jazdu. Iba online.*

Naľukala to rýchlo, len aby sa zbavila zvyškov pochybností, a nahrala výstižnú fotku.

S rukami v rozkroku.

So začiernenými očami.

Pásik tu, pásik tam.

Neistotu, ktorú už dlhší čas pociťovala, zajedala čokoládou. Trochu ľutovala, že v nej nie je viac cukru, že je horká a nie sladká, ale ani ona nebola sladká. Všetky fotky v galérii mala ladené mierne melancholicky. Občas aj s odstránenou hlavou a dotvoreným okolím, aby vzbudila záujem a zároveň

zakaždým zamaskovala svoju identitu. Možno si radšej mala začierniť srdce alebo si v hrudi pomocou fotomontáže vytvoriť dieru. Jej umelecké portfólio by v inom podaní mohlo byť ešte dokonalejšie. Žena stvorená iba pre rozkoš. Takto pôsobila tajomne, nebezpečne šteklivo. Jej telo na fotografiách vyzeralo vyzývavo a zároveň poeticky.

Poetické telo? Ach, nemala toľko piť. Pekné telo, o nič viac nešlo.

Naozaj? Občas v sebe počula hlas plný pochybností. Nebol však natoľko naliehavý, aby ju o svojej pravde presvedčil.

Áno, áno, na ničom inom nezáleží. Škoda, že ma o tom nik skôr nepoučil.

A tak sa odhalila. Prsia si dlaňami nezakryla, no bradavky schovala pod dvoma prstami. Úplne nahá zozadu, ale nie v predklone. S rozkročenými nohami, kde podstatné zakrývala mierne priehľadná, krvavočervená šatka. Aj také fotky sa u nej našli. Dokopy ich bolo presne dvestoosemdesiatsedem. Dvestoosemdesiatsedem kusov prekliateho glamour umenia.

Od väčšiny užívateľov dostávala platby za to, čo publikovala na svojej nástenke a v albumoch. Nie, nestačilo ju začať sledovať, aby si jej obsah mohli zobraziť. Ak ho naozaj chceli vidieť, museli zadať údaje z platobnej karty. Na týchto platformách platilo jednoduché pravidlo. Dievčatá publikovali, zákazníci platili. Nenáročný obchod, zmluva s drobnými písmenami na konci, o ktorých sa nehovorilo.

Ako sa to odzrkadlí v živote?

Túžila žiť, ale poriadne. Ideálne bez bolesti. Chcela len krátke príbehy, stretnutia, ktoré ju pobavia a zmiznú. Žiadne pokračovania a vzťahové závislosti, nijaké bolestivé dozvuky, keď nastane koniec. O dozvuky už nestála. Presne vedela, aké je ťažké sa ich zbaviť. Našťastie, poznala metódy, ktorými ich

dokázala utíšiť. Nezabávala sa streamovaním pre viacerých odberateľov ako väčšina žien na tejto platforme. Namiesto toho ponúkala erotické hry cez videohovory s dôrazom na preferencie tých, ktorí si priplatili za súkromie. Postupne jej začali pribúdať aj hodnotenia so srdiečkami, s ukojenými tvárikami smajlíkov a mnohými palcami smerom nahor. Niektorí dokonca prihodili aj komentáre:

Tvoje čili hrátky sú mega trieda. Spokojnosť, baby.

Fuuuua, iba skrolujem a opat striekam. Uvital by som vernostnu zlavu pretoze ja som velmi verny. Haha, skocim na mizine.

Kiežby som mal doma túto krásnu kvetinku. Zážitok s ňou sa rovná pomalej, trýznivej a neskutočne vzrušujúcej jazde plnej adrenalínu a opojenia. Znak: odštvavený a urobený do hrobu. Nevieť, či sa dnes ešte na niečo zmôžem. V rukách mám krčce ako nikdy doteraz.

Ak ju títo chlapi oklamali a nevyzerali tak ako na fotografiách, jednoducho vypla kameru a peniaze im nevrátila. Žiadne zdôverovanie, skutočné mená ani tváre, iba čistá telesnosť a oslobodenie fantázií.

O nič iné nešlo.

Chytila do rúk pohár a naliala si z fľaše zvyšok vína. *Peniaze je možné investovať do budúcnosti*, prízvukovala si. Problém bol, že sa príliš rýchlo míňali a málokedy stačili. Jediné, čo ju na celej situácii utešovalo, bol fakt, že išlo iba o obchod. Nik z tých mužov ju v skutočnosti nemal.

Vyzvávajúci telefón jej pripomenul, že nie je vhodný čas na zbytočné úvahy. Na linke bol on, nový klient.

Ešte sa naposledy rozhliadla vôkol seba, či je všetko na mieste. Knihy a skriptá ležali pod stolom, kamera by nemala zachytiť nič, čo by prezradilo, kde sa v skutočnosti nachádza. Stále ju však znervózňovalo, že tento chlap zaplatil nepomerne viac ako ostatní. Napriek pochybnostiam, ktoré neodchádzali, bola na neho zvedavá. Fotka, ktorú poslal, jej vliala horúčavu do žíl. Trochu ju nadchla, správne rozptýlila každé *ale*...

„Ahoj, Lana,“ ozval sa jemne zachrípnutým hlasom. Znel príťažlivo a jej sa páčilo, akú nehu vložil do svojho pozdravu. Tréma, ktorá jej zvierala hrudník, pomaly povolila. Na tvári mal masku, presne tak ako sa dohodli v čete. Kamera ho snímala od pásu nahor. *Pekné proporcie*, pomyslela si. Nechápa-la, prečo atraktívny chlap jeho kalibru uprednostní sex cez videohovor. Nevyzeral ako niekto, kto by bol slabo obdarený či trpel nedostatkom sebavedomia. Na odhalenej svalnatej hrudi sa mu rysovali polkruhy, ktoré jej pripomenuli, aký dôležitý je vizuál. Slastne si oblizla pery, aj keď si bola istá, že offline by nič podobné nespravila. Mala v sebe akýsi divný blok, ktorý ju ďalej ako do virtuálneho prostredia nepustil. Akoby v reálnom živote potrebovala čosi viac ako predstieranie, zjavne predsa len viac poznať druhú stranu.

Usmiala sa na neho. Dotieravé myšlienky stopla ešte skôr, než by jej znepríjemnili večer.

Priveľa uvažuješ. Vypni.

Sexy muž. Vzdialený.

Všetko bude dobré. Uvoľni sa.

„Hm,“ zamumlala s erotickým podtónom. „Skvelé, že ideme online, lebo neviem, ako by som naše stretnutie rozchodila.“

Zasmial sa a jej imponovalo, ako sa na ňu díva. Milovala, keď po nej muži túžili, ale v skutočnosti ju nemali. Dokonca ich túžba ju naplňala viac ako cifry na účte. Užívala si, že sa ich ani nemusela dotknúť, aby ich doviedla k vyvrcholeniu. Zatiaľ ich vždy uspokojila. No potom...

Nič. Žiadne potom. V tom tkvela tá dokonalosť.

„Verím, že ti nestačí iba to, čo teraz vidíš.“ Zahryzla si do červených pier a ešte raz si ho ticho premerala. Poznala jeho preferencie – čierne ebenové vlasy, červené pery, prsia akurát do rúk, dole čerstvo vyholená bez krkolomných cestičiek. Nič navyše. Dnes tu bola iba pre neho, síce s parochňou a maskou na očiach, ale na tom nezáležalo.

Na stole jej ležal zošit, ktorý jej poskytoval návod na život bez bolesti. Založila si ho prednedávnom, aby si pripomenula zásadné pravidlo: *„Vnímaj, čo má rado tvoje telo. Na nič sa neviaž, na nikoho. Je to tvoja jediná pravda.“*

Prstami si prešla po červených šatách a cítila, ako jej od vzrušenia stvrdli bradavky. Podprsenu a spodnú bielizeň si ani nedala. Dúfala, že jej telefón za tie prachy naozaj stál a tento dôležitý detail dobre zachytáva.

Nahol sa dopredu. Na rukách mal drahé hodinky, vkusné a celkom nezvyčajné. Za ním sa nachádzalo iba tlmené svetlo.

Počkaj, počkaj, doprajem ti viac. Začala sa jemne hladiť cez šaty, spočiatku len stehná.

„Lana, chcem, aby si sa pre mňa urobila. Hovor pri tom moje meno a predstav si, že som vedľa teba,“ povedal.

Prekvapilo ju, aký je samec. Ako presne vie, čo chce.

„Ty nebudeš robiť nič?“ spýtala sa rozčarovane.

Keď sa takto nakláňal k monitoru, videla len jeho pery, upravené strnisko a rozčuchané tmavé vlasy. Potrebovala

viac. Aspoň niečo, nejaký poriadny stimul. Nespokojne si povzdychla a oprela sa o gauč.

„Môžem ti hovoriť, jak sa mi páči, čo robíš, ale chcem, aby si sa spravila,“ zamumlal. V hlase mal zase ten jemný podtón.

„Okej, Kevin. Budeš ma mať presne tak, ako si praješ. Chceš ma navigovať?“

Na perách mu pohrával drzý, zamyslený úsmev.

„Páči sa ti, ak ťa niekto naviguje, pusa?“ spýtal sa, akoby sa o ňu naozaj zaujímal, a ona zrazu nevedela, ako odpovedať.

Vlastne ani neviem, čo sa mi páči.

„Som prispôsobivá, vzrušujú ma tvoje predstavy,“ odvetila úplne submisívne. „Môžem byť kýmkoľvek, koho chceš. Akákoľvek. Dám ti čokoľvek, čo potrebuješ a uprednostňuješ.“

Zaujala ho.

Vážne?

„Povedz mi, čo sa páči tebe. Predstav si, že stojím nad tebou, čo by si spravila?“

Zaujímavé. Väčšinou tieto stretnutia boli o ich potrebách, nikdy nie o jej. Zamyslela sa. „Odstrčila by som ťa a zvalila na posteľ,“ zaškľabila sa. Pritom uvažovala nad tým, aké je ľahké klamať do kamery. „Chceš, aby som prevzala vedenie?“

Prikývol, no tentoraz sa neusmieval. Len nech sa odhalí. Odhalí, aká je, čo preferuje. Chcel všetko, čo mu bola ochotná dať.

„Nemôžeš sa ma ani dotknúť. Jasné, Kevin?“ zatiahla. „Žiadne dotyky, nič.“ Snažila sa nájsť vzrušenie v jeho tvári. Mala pocit, že mu je jedno, v akej role sa ocitne. Telom sa jej šírila zvláštny štekľivý pocit.

„Bude ťažké nechcieť sa ťa dotknúť po tomto všetkom. Nechcieť ťa poriadne a naživo, pusa,“ odvetil, aj keď poznal pravidlá, ktorými sa riadila. Nikdy sa s klientmi nestretávala.

Vypni hlavu, povedala si rázne. *Nemysli. Žiadne zbytočné kecy.*

Začala si opatrne hladíť šaty a nadvihla jednu nohu. Nasmerovala ju tak, aby ju zachytila kamera. „Pristúpila by som k tebe blízko, aby si vnímal a videl, aká som vzrušená. Ruky by som ti pre istotu spýtala, nech zažiješ, aké je ma nemať. To by ťa nabudilo.“ Ramienko zo šiat jej spadlo a odhalilo jeden prsník. Dolný lem šiat vyrolovala nahor. Keď usúdila, že ukázala dosť, otočila sa k nemu chrbtom. Šaty si vytiahla o čosi vyššie a odhalila vytvarovaný zadok.

Vzdychol si.

Bola krásna. Jednoducho krásna. Udržať sa na uzde bolo ťažšie, než si predstavoval. Pomaly mu vôbec nemyslelo, ale to, čo potreboval, už zistil. Popravde to vedel od prvého momentu.

Áno, potreboval ju. Práve ju. No takto mu stačiť nebude. Nebude!

Predklonila sa.

Kedy je správny čas ju prerušiť?

Zatiaľ nie.

„Dovolila by som, aby si sa na mňa díval odzadu,“ zašepkala a prstami si scenzurovala rozkrok. Vďaka tomu ju nemohol zahliadnuť v plnom rozkvetu. Premyslene si *ju* začala masírovať. Najprv jedným prstom, následne druhým. Hrala na sebe ako na klavíri, vyhýbala sa však pravým tónom.

Nečakal, že sa bude cítiť frustrované. Prsty zaťal do päste, prudšie dýchal a tep sa mu zrýchlil.

„Páči sa mi, ako sa dívaš a nemáš slov,“ zapriadla, ale on ani nevzdychol. Musel sa zbláznit, ale nevedel si ju vybiť z hlavy. Nech sa snažil, ako chcel, nedokázal na ňu zabudnúť. Mala v sebe niečo magické, niečo neuchopiteľné, čo ho priťahovalo.

Pripomínal si, že si za celú túto show zaplatil. Jeho vták mal na vec podobný názor, ale jemu šlo predsa len o viac. Chcel ju naživo. Najradšej by jej zaboril prsty do vlasov, pritiahol ju k sebe, ochutnal jej pokožku a centimeter po centimetri začal objavovať jej pôvabný krk. Perami by putoval pomaly nadol, nižšie, čoraz nižšie a konečne si vzal do úst jej žiariace bradavky. Videl ich pred sebou ako odraz v zrkadle, vypálila mu ich do hlavy. Tmavé škvrny, výstražky na bielej pokožke.

Stoj, sem nesmieš, nemal by si.

Zmocnil by sa ich, veru zmocnil. Vzal by si ich do úst, medzi zuby. Náruživý by ich začal sať, krásne na striedačku a ona by pritom vzdychala od blaha. Nemohol ďalej pokračovať. V žiadnom prípade mu nestačilo, čo mu poskytla. Neznášal obmedzenia, frustrácia sa mu vysmievala posmešne do tváre.

„Evelyn,“ prerušil ju nakoniec meravý. Iba mu to ušlo, ale hneď svoje slová oľutoval.

Strhla sa a obrátila ku kamere.

Čo povedal? Zalial ju pot. Odkiaľ vedel jej skutočné meno?

„Kto, dopekla, si?“ zašepkala vydesená, a skôr než stihol odvetiť, vypla kameru.

PRVÁ ČASŤ

Zamlčané

1.

Vina

SÚČASNOSŤ
19. júna 2022

Nikdy by nepovedal, že jedného dňa bude musieť obísť svoju sestru. Iný spôsob, ako ju dostať domov, však nevidel. Znepokojene sledoval čas na telefóne a dúfal, že každú chvíľu začne vyzvárať melódia od Home Free, *Sea Shanty Medley*, ktorú mu Evelyn nastavila ako vyzváňací tón na svoj kontakt. „Ste ako piráti. Kopec testosterónu a málo zľutovania. Keď ti budem volať, spomenieš si, aké je zľutovanie kľúčové. Ženy treba milovať, nie zneužívať. Vďaka vám viem, ako muži fungujú a čomu sa chcem v živote vyhnúť.“

Telefón naďalej nemo mlčal. Žiadny Wallerman, cukor, čaj ani rum. Evelyn mala perfektný zmysel pre narážky a minimálnu snahu povedať čokoľvek priamo.

Hádanky.

Jeho sestra bola ako obrovský otáznik, ktorý pred sebou tlačil výkričníky. Ak by ostala iba záhadou, bola by to nuda.

Tie výkričníky ich mali upozorniť, že s ňou nebude nikdy nič jednoduché.

Darmo sa jej snažil dovolať, vôbec mu nedvíhala. Kým sa prechádzal po obývačke, jeho kroky odrážali neistotu a obavy, čo sa udeje, keď Evelyn konečne dorazí.

Sem-tam zaletel pohľadom ku Klaudii. Mal by ju poslať domov, ale nevedel, ako jej milo oznámiť, že už skončili. Možno mala Evelyn pravdu. Ak by mu volala častejšie, tá pieseň by mu pripomenula, aké je nesprávne dotiahnuť si domov ženu a na druhý deň ju pustiť k vode. Lenže Evelyn volala iba málokedy a zrazu mal pocit, že len hľadá dôvody, prečo sa na ňu vyhovoriť. Darmo nebola v piesni žiadna zmienka o láske, ženách či túžbe, jeho sestra mu ich i tak prepašovala do hlavy.

Čo mu to len pred dvoma dňami povedala? „Potrebujem odtiaľto vypadnúť. Za posledné roky som urobila mnoho blbostí, ale ak v nich budem pokračovať, zničím si život. Musím preč. Zčať odznova, chápeš?“ Hovorila niečo o hľadaní seba, o zmene odboru, o novej vysokej a o úsporách z rôznych brigád, vďaka ktorým si opakované ročníky uhradí. Vzápätí o hľadaní práce, no najmä o tom, aká bola donedávna strategická. V podstate vedel, že urobí čokoľvek, aby znova cítila, že napreduje.

„Príd' za mnou, nájdeme nejaké riešenie.“

Opäť sa pozrel smerom ku Klaudii, ktorá postávala pri okne. Povzdychol si. Bude to ďalej naťahovať alebo ich vzťah na jednu noc už ukončí? Podišiel k nej. Na tvári mu pohrával ospravedlňujúci výraz. „Onedlho odlietam, a keď dorazí moja sestra, ešte s ňou potrebujem prebrať niečo naliehavé.“

Tmavohnedé vlasy jej zakrývali polovicu tváre, no i tak videl jej chabý pokus o úsmev. Bez slova chytila do ruky kabelku, jediná vec, ktorú so sebou mala, a vybrala sa k dverám.

„Nepýtaj si na mňa číslo len preto, aby si bol zdvorilý a potom sa mi ani neozval. S rozlúčkou sa tiež nemusíš obťažovať.“ Obula si čierne lodičky. Jej nohy v nich vyzerali rovnako úchvatne ako v predchádzajúci večer. Napokon si však topánky vyzula a vzala ich do rúk.

S pobavením pozoroval, ako odchádza. „To pôjdeš bosá?“

„Pred tým, ako si pozveš nejakú ženu do domu a do postele, mal by si pouvažovať, či nie je vyšinutá,“ povedala s roztopašným úsmevom. „Mimochodom, nevolám sa Klaudia, ale ani ty sa nevoláš Peter.“ Mrkla na časopis *Business Leaders*, najnovšie vydanie s jeho tvárou a menom na hlavnej titulke. „Som predplatiteľkou. Tešilo ma,“ uškrnula sa a potom ešte raz po ňom prebehla pohľadom. „Leo Korn.“

S údivom sledoval jej vzdalujúci sa zadok. Tú časť tela, ktorá ho zaujala hneď po jej úžasných nohách. Znepokojene povzdychol. S kým strávil celú noc? Díval sa, ako prešla tú krátku vzdialenosť k autu, otvorila si dvere, nasadla, kývla jeho sestre a ani sa za ním neobzrela.

„Ahoj?“ vytrhla ho z úvah Evelyn, keď k nemu konečne dorazila. Vlasy mala strapaté, pod očami sa jej zračili mierne kruhy. Nič z toho však neovplyvnilo celkový dojem z nej. Leo už dávno pochopil, že krása jeho sestry je ničivá ako jadrová energia. Koho zasiahne, toho skôr či neskôr poznačí. Mal jediné šťastie, získal súrodeneckú imunitu. Spýtavo zdvihla obočie. Ani netušila, ako veľmi sa podobá na ich mamu. Síce si jej črty už nedokázal jasne vybaviť, ale jeho sestra sa postarala, aby mu spomienky úplne nevybledli.

„Kto to bol?“

„Víchrica,“ odvetil a pozeral sa za miznúcou ešpézetkou ERA 75TM.

Evelyn sa neveriacky zasmiala. „Vážne? Volá sa Vichrica? Nevyzerala ako platená spoločníčka.“

Leom trhlo. „Pretože nie je platená spoločníčka,“ povedal a kývol na jej batožinu. „Pomohol by som ti s tým, keby si na mňa počkala.“ Objal ju o čosi mocnejšie ako obvykle. Odvtedy, čo sa naposledy stretli, prešli pomaly tri mesiace. Na chrbte mala obrovský batoh a v rukách dva kufre, napchané do prasknutia. Jeden už neudržala, vykĺzol jej z rúk a v pred-sieni sa ozvalo tlmené buchnutie.

„Prepáč,“ povedal, keď mu naoko ochabla v zovretí a on ju konečne pustil.

Pohladila si plec a prudko sa nadýchla. „Za čo sa ospravedlňuješ? Vieš čo? Nič mi nehovor! Už je mi to jasné. Vôbec si sa nepochválil, v akom dome žiješ! To je...“ Odmlčala sa a vošla dovnútra. Už žiadny stiesnený podnájom, žiadna miniatúrna izba s miniatúrnou skriňou, žiadne obmedzené priestory a hluční spolubývajúci. Veľké sklenené okná sa ťahali od podlahy až po strop. Vždy túžila žiť v dome, ktorý by bol nielen priestranný, ale aj svetlý a vzdušný. „Neuveriteľné, Leo. Neuveriteľné. Nechce sa mi veriť, čo si dokázal vybudovať za tri roky.“

„Čo sme dokázali,“ opravil ju, pretože pravda bola, že firmu nevybudoval sám. Bez pomoci svojho najlepšieho priateľa by nikdy neuspel.

Evelyn sa zamračila, ale vzápätí sa už usmievala, akoby nič podstatné nepovedal. Nechápal, ako dokáže ignorovať akúkoľvek zmienku o ňom. Pozrel sa k schodom a rukami si nervózne prehrabol vlasy.

„Dúfam, že zo svojej izby rovno odpadnem. Ach, kráááa. Toto je ako splnený sen!“ Zatočila sa okolo vlastnej osi. „Však budem mať vlastnú izbu, azda aj s nábytkom?“

Nemohol prehliadnúť úprimnú radosť v jej hlase. Prikývol. Dokonca sa mu podarilo za tie dva dni splašiť aj posteľ a poskladať ju. Pohľadom zaletel k schodom a vzal do rúk jeden z jej kufrov. „Tento dom má dve poschodia, ale pre jedného je to priveľa. Sú v ňom dva apartmány. Ten spodný je náš. Je taký veľký, že keď ma budeš mať plné zuby, ľahko sa mi vyhneš. Bazén, dvor, sauna a záhrada sú spoločné ako i vchod. Dom nebol pôvodne navrhnutý pre viac domácností, takže ten vchod budeme neskôr ešte riešiť. Dúfam, že si bývanie napriek drobným nevýhodám užiješ. Sám by som obe poschodia nevyužil, preto som pristúpil na kompromis.“

„Na kompromis?“ spýtala sa zmätene. Jej úsmev vystriedala ostražitosť. „Aký?“

Neubehla ani chvíľa, keď jej došlo, čo tým myslel. „Aha,“ povedala a začala si šúchať plecيا, akoby sa potrebovala ohriať. „S kým tu, Leo, bývaš?“

Sebastián

PRED DVOMA DŇAMI

17. júna 2022

Výhľad z okna mojej kancelárie mi opäť vyrazil dych. Práca bola pre mňa útočiskom pred tým, čo ma potichu žralo. Keď človek pozoruje ostatných ľudí z výšky, zabúda, že tiež patrí medzi nich. Darmo som sa nazdával, aký mám nadhľad, život ma pohltil podobne ako ostatných. Ktovie, či sa aj ona cítila monotónne prázdna alebo či objavila spôsob, ako prekonať frustráciu všedných dní?

Myslieť na ňu bolo samo osebe bolestivé. Desivejšie mi však pripadalo, že neexistoval žiadny liek, ktorý by ma natrvalo zbavil abstinenčných príznakov. S veľkým nasadením som ich popieral, ale občas ma i tak prevalcovali.

A potom?

Potom som občas podľahol ich volaniu a vyrazil na výlet. Výlety. Malé, neškodné. Nik o nich netušil. Síce nenaplnili prázdny priestor, ktorý po sebe zanechala, no aspoň vtedy som ju na chvíľu uvidel a mohol zistiť, či je v poriadku.

Zvláštne slovo, keď uvážim, ako automaticky hovoríme: *Som v pohode. Je mi dobre. Nič mi nie je. Mám sa fajn.*

Samé klamstvá.

Odvrátil som zrak od ľudí, ktorí prichádzali do práce, a pohľadom vyhľadal ďalší časopis, ktorému sme prednedávnom poskytli rozhovor. Tentoraz bol na titulke, vďaka-bohu, Leo. Jeho výraz mi pripadal komický, pretože v realite sa nikdy netváril ako mačo. Patril medzi ohrozený druh, ktorý vždy robil, čo musel. Vďaka obrovskému zmyslu pre povinnosti rýchlo uspel vo vlastnom biznise. Nenechal sa rozptyľovať, aj keď si vždy našiel spôsob, ako sa odreagovať a nevyhorieť. Na rozdiel odo mňa však nepotreboval zabudnúť. Aj keď, dopekla, ja som na ňu určite zabudnúť nechcel. Niežeby to bolo vôbec možné! Rukou som zavadil o hrnček a skoro ho prevrhol.

„Dnes máš šťastný deň,“ ozval sa za mnou jeho hlas. Stál vo dverách a zrejme ma už nejaký čas pozoroval. „Alebo nie,“ dodal.

Kým som urovnával papiere, zavrel za sebou dvere. „Dúfam, že nemáš v diári neodkladné povinnosti. Potrebujem s tebou hodiť reč. Nebude to nadtľho.“ Rovno zamieril k oknu neďaleko odo mňa. Nervózne si trel predlaktie a pohľadom

hypnotizoval autá, ktoré stáli na križovatke pod nami. V tej chvíli si zjavne uvedomil, že celý čas mlčím.

„Aká bola cesta?“

„Nič extra. Teda nič, čo stojí za zmienku. Až na tie blbé kolóny okolo obeda. Ak by som sa niekedy chcel presťahovať do väčšieho mesta, tak ma radšej zabi. Predpokladám, že sa tu počas mojej neprítomnosti nič zaujímavé neudialo.“

Neušla mi reč jeho tela, nervózna chôdza ani roztržitý výraz. Vážne ma zaujalo, o čo ide, pretože v priebehu nášho posledného telefonátu sa o žiadnych problémoch ani náznakom nezmenil. „Máme problém,“ potvrdil napokon moje obavy s hlavou opretou o rozpálené sklo. Prstami nervózne poklepal po okne, kým sa konečne neobrátil ku mne. „Včera som sa rozprával s Evelyn a presvedčil ju, nech sa vráti domov.“

Čože?!

Rukami sa oprel o môj stôl, celá jeho váha spočinula na čerešňovom dreve. Díval sa na mňa trochu zvrchu a ako obvykle, ani teraz sa neposadil.

Čo ďalšie sa mi o nej chystal povedať?

Uškrnul sa a prikoval ma pohľadom. Nemusel byť žiaden mág, aby si domyslel, prečo nič nehovorím.

„Urobím všetko preto, aby tentoraz neodišla, ale potrebujem tvoju pomoc, Sebastián...“ Významne sa odmlčal. „Netvár sa, akoby si sa jej chcel vyhnúť. Viem svoje a, popravde, tiež som zúfalý. Ja už naozaj neviem, čo mám ďalej robiť. Chce to bojový plán.“

Odfrkol som. „Bojový, vravíš...“ Nemusel definovať, čo odo mňa žiada. V preklade jeho prosba znamenala: *Zabudni*.

Zabudni, prosím, ako sa Evelyn k tebe správa, ako sa ti vyhába. Urob nám láskavosť, vymysli nejakú stratégiu a, prosím, nezabudni sa obrniť trpezlivosťou. Ona sa s tým napokon vyrovná.

Doparoma.

Vyrovná?

To bola obohraná páska. Povolil som päste a uvedomil si, že ak sa neupokojím, nič nedosiahnem. V skutočnosti nám obom išlo o jej blaho.

Sadol si na môj stôl a pozeral von oknom. Hypnotizoval ulicu, akoby v ruchu bežného dňa nachádzal aspoň nejaký pokoj. „V nedeľu odlietam na dva týždne za Rumunmi. Úplne mi to vypadlo z hlavy...“

„Ako s ňou súvisí tvoja pracovná cesta?“

„Má prísť v nedeľu,“ skonštatoval ledabolo a odpil si z mojej kávy, ktorej som sa ešte ani nedotkol. „Sotva budem mať čas privítať ju. Ponúkol som jej dočasnú prácu v našej firme, kým si nenájde niečo iné alebo nezačne znova študovať. Chystá sa prestúpiť na inú vysokú. Bolo by fajn, keby si ju oboznámil s tým, ako to tu chodí, vymyslel jej prácu a... uzmierili ste sa...“

Na chvíľu zavládlo ticho. Opäť srkol z kávy, postavil sa k oknu a oprel si oň hlavu.

„Vie o твоjich plánoch?“ spýtal som sa.

„Čo myslíš?“ Vrátil sa ku mne a položil hrnček na stôl. Isto jej nič nepovedal a ja...

Otočil som sa na stoličke a odvrátil sa od neho. Toto chcelo niečo silné, ideálne i tvrdé, ale v práci sme alkohol určite nemali. Okrem toho, touto fázou popierania som už prešiel. Nemal som potrebu sa k nej vrátiť. Zapíť problémy, ktorým nebolo možné čeliť.

Zapíť Evelyn, dopekla.

„Vieš, čo odo mňa žiadaš?“ spýtal som sa bez akéhokoľvek náznamu emócie. Hovoriť o tom, čo odo mňa žiada, by prešahlo všetky moje hranice.